

ΤΟ ΤΡΕΝΟ ΜΕ ΤΑ ΟΡΦΑΝΑ

Σειρά: Ξένη Λογοτεχνία
Τίτλος πρωτοτύπου: Orphan Train
Συγγραφέας: Christina Baker Kline
Μετάφραση: Άρτεμις Τρίκκα
Επιμέλεια: Ελένη Κεχροπούλου
Θεώρηση δοκιμίων: Εύη Ζωγράφου

Σελιδοποίηση: ΑΡΧΕΤΥΠΟ – ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ
Εκπόνηση εξωφύλλου: ΑΡΧΕΤΥΠΟ/ Φαίδων Σμυρναίος

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, ή η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Νόμος 2121/1993 και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

Copyright © 2013 Christina Baker Kline
Copyright © 2015 ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΚΕΑΝΟΣ
Σόλωνος 136, 106 77, Αθήνα
Τηλ.: 210 3829339, 210 3803925 Φαξ: 210 3829659
e-mail: info@oceanosbooks.gr
www.oceanosbooks.gr

ISBN 978-618-5104-42-9

© 2015: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΚΕΑΝΟΣ

Κριστίνα Μπέικερ Κλάιν

ΤΟ ΤΡΕΝΟ ΜΕ ΤΑ ΟΡΦΑΝΑ

Μετάφραση: Άρτεμις Τρίκκα

*Το παρόν βιβλίο είναι προϊόν μυθοπλασίας.
Οι χαρακτήρες, οι ήρωες και οι διάλογοι
αποτελούν προϊόντα της φαντασίας της συγγραφέως
και δεν θεωρούνται αληθινοί.
Οποιαδήποτε ταύτιση με αληθινά γεγονότα ή ανθρώπους,
ζωντανούς ή νεκρούς, είναι εντελώς τυχαία.*

Στην
Κριστίνα Λούπερ Μπέικερ,
που μου έδωσε το νήμα
και
στην Κάρολ Ρόμπερτσον Κλάιν,
που μου χάρισε το ύφασμα

«Κατά τη διαδρομή από τον ένα ποταμό
στον άλλο, οι Γουαμπανάκι έπρεπε να κουβαλούν
με τα χέρια τα κανό και τα υπόλοιπα υπάρχοντά τους.
Όλοι ήξεραν πόσο σημαντικό ήταν να ταξιδεύεις
με λίγες αποσκευές και καταλάβαιναν
ότι αυτό σήμαινε πως έπρεπε να αφήσεις πίσω πράγματα.
Το μόνο που εμπόδιζε τη μετακίνηση
ήταν ο φόβος, που συχνά ήταν το δυσκολότερο
να αφήσεις πίσω».

ΜΠΑΝΙ ΜΑΚΜΠΡΑΪΝΤ

Women of the Dawn

(Γυναίκες της Αυγής)

Πρόλογος

Πιστεύω στα φαντάσματα. Είναι αυτοί που μας στοιχειώνουν, αυτοί που μας έχουν αφήσει πίσω. Πολλές φορές στη ζωή μου τα έχω νιώσει γύρω μου, να παρατηρούν και να γίνονται μάρτυρες γεγονότων όταν κανένας άλλος στον κόσμο δεν ήξερε, ούτε ενδιαφερόταν για το τι είχε συμβεί.

Είμαι ενενήντα ενός ετών και σχεδόν όλοι όσοι ήταν κάποτε στη ζωή μου είναι πια φαντάσματα.

Μερικές φορές αυτά τα πνεύματα στάθηκαν πιο αληθινά για μένα από τους ανθρώπους, πιο αληθινά από τον Θεό. Γεμίζουν τη σιωπή με το βάρος, την πυκνότητα και τη ζεστασιά τους, όπως η ζύμη που φουσκώνει κάτω από την πετσέτα. Η Γιαγιά μου, με τα ευγενικά μάτια και το γεμάτο ταρκ δέρμα της. Ο μπαμπάς μου, νηφάλιος να γελάει. Η Μαμά μου να τραγουδάει έναν σκοπό. Η πικρία και το αλκοόλ και η κατάθλιψη δεν υπάρχουν πια σ' αυτά τα φανταστικά πλάσματα, και με παρηγορούν και με προστατεύουν κατά τον θάνατό τους όπως δεν το έκαναν ποτέ όσο ζούσαν.

Έχω αρχίσει να πιστεύω ότι αυτός είναι ο Παράδεισος – ένα μέρος στη μνήμη των άλλων όπου ζει ο καλύτερός μας εαυτός.

Ίσως και νά 'μαι τυχερή που σε ηλικία εννέα ετών απέκτησα τα φαντάσματα των καλύτερων εαυτών των γονιών μου και στα είκοσι τρία το φάντασμα του καλύτερου εαυτού της αληθινής μου αγάπης. Και η αδελφή μου, η Μείζη, είναι πανταχού παρούσα, ένας άγγελος στον ώμο μου. Δεκαοκτώ μηνών στα εννιά μου, δεκατριών στα είκοσί μου. Τώρα, που εγώ είμαι ενενήντα ενός, εκείνη είναι ογδόντα τεσσάρων και εξακολουθεί να είναι μαζί μου.

Αυτό, μάλλον, δεν αντικαθιστά τους ζωντανούς, αλλά δεν είχα επιλογή. Ή θα παρηγορούμην με την παρουσία τους ή θα έπεφτα χάμω και θα θρηνούσα για όσα έχασα.

Τα φαντάσματα μού ψιθύριζαν, μου έλεγαν να συνεχίσω.

Σπρους Χάρμπορ, Μείν, 2011

Μέσα από τον τοίχο του υπνοδωματίου της η Μόλη ακούει τους ανάδοχους γονείς της να μιλούν γι' αυτήν στο σαλόνι, λίγο πέρα από την πόρτα της. «Εγώ δεν ήθελα κάτι τέτοιο», λέει η Ντίνα. «Αν ήξερα ότι θα είχε τόσα προβλήματα δεν θα συμφωνούσα».

«Το ξέρω, το ξέρω». Η φωνή του Ραλφ είναι ανήσυχη. Η Μόλη το ξέρει, αυτός ήθελε να υιοθετήσουν παιδί. Πριν από χρόνια, όταν ήταν «διαταραγμένος έφηβος», όπως της είπε χωρίς προσχήματα, ένας κοινωνικός λειτουργός στο σχολείο του τον έγγραψε στο πρόγραμμα του Μεγάλου Αδελφού και πάντα πίστευε ότι ο μεγάλος αδελφός του –ο μέντοράς του όπως τον αποκαλεί– τον κράτησε στον σωστό δρόμο. Η Ντίνα όμως ήταν καχύποπτη με τη Μόλη εξ αρχής. Δεν βοήθησε βέβαια και το γεγονός ότι πριν από τη Μόλη είχαν ένα αγόρι που προσπάθησε να βάλει φωτιά στο δημοτικό σχολείο.

«Αρκετό άγχος έχω στη δουλειά», λέει η Ντίνα με τη φωνή της να γίνεται πιο έντονη. «Δεν μου χρειάζονται κι αυτά τα χάλια στο σπίτι».

Η Ντίνα δουλεύει ως τηλεφωνήτρια στο αστυνομικό τμήμα του Σπρους Χάρμπορ, και κατά τη Μόλη δεν υπάρχουν πολλοί λόγοι άγχους – λίγοι μεθυσμένοι οδηγοί, κανένα μαυρισμένο μάτι πότε πότε, μικροκλοπές και ατυχήματα. Αν είναι να δουλεύεις κάπου ως τηλεφωνήτρια, τότε το Σπρους Χάρμπορ είναι το λιγότερο αγχωτικό μέρος. Η Ντίνα όμως είναι ευέξαπτη εκ φύσεως. Την ενοχλεί και το παραμικρό. Είναι λες και υποθέτει πως όλα θα πάνε καλά, και όταν δεν συμβαίνει αυτό – που φυσικά είναι πολύ συχνό– ξαφνιάζεται και προσβάλλεται.

Η Μόλη είναι το αντίθετο. Της συνέβησαν τόσα πολλά άσχημα πράγματα στα δεκαεπτά της χρόνια που πλέον το θεωρεί την απυχία αναμενόμενη. Όταν κάτι πάει καλά σχεδόν τα χάνει.

Αυτό ακριβώς συνέβη και με τον Τζακ. Όταν η Μόλη μεταφέρθηκε στο λύκειο του Μάουντ Ντέξερτ Άιλαντ πέρσι, στη δεκάτη, τα περισσότερα παιδιά έκαναν τα πάντα για να την αποφύγουν. Είχαν τους φίλους τους, τις κλίκες τους κι εκείνη δεν ταίριαζε σε καμμία. Η αλήθεια είναι ότι δεν τους διευκόλυνε. Ξέρει εκ πείρας ότι κάποιος σκληρός και περιέργος είναι προτιμότερος από κάποιον τραγικό και ευάλωτο, και φοράει την γκοθ περσόνα της σαν πανοπλία. Ο Τζακ ήταν ο μόνος που προσπάθησε να τη διαπεράσει.

Ήταν μέσα Οκτωβρίου στο μάθημα Κοινωνιολογίας. Όταν ήρθε η ώρα να σχηματίσουν ομάδες για μια εργασία, η Μόλη, ως συνήθως, ήταν η μόνη που δεν τη διάλεξαν. Ο Τζακ τής ζήτησε να πάει με εκείνον και τη συνεργάτιδά του τη Τζόντη, η οποία φυσικά δεν χάρηκε καθόλου. Σε όλη τη διάρκεια του πενηντάλεπτου μαθήματος η Μόλη φερόταν σαν γάτα έτοιμη να ορμήσει. Γιατί είναι τόσο ευγενικός; Τί θέλει απ' αυτήν;

Μήπως είναι απ' αυτούς που τη βρίσκουν να κοροϊδεύουν το περίεργο κορίτσι; Όποια κι αν ήταν τα κίνητρόα του, εκείνη δεν επρόκειτο να ενδώσει. Στεκόταν πίσω με σταυρωμένα τα χέρια, με σκυφτούς ώμους και με τα σκούρα ίσια μαλλιά πεσμένα μπροστά στα μάτια της. Σήκωνε τους ώμους και γρούλλιζε όποτε της έκανε ερωτήσεις ο Τζακ, αν και βοηθούσε και έκανε το κομμάτι της για την εργασία. «Αυτό το κορίτσι είναι πολύ περίεργο», άκουσε η Μόλη να ψιθυρίζει η Τζόντη καθώς εφευγαν από την τάξη λίγο αφού χτύπησε το κουδούνι. «Με τρομάζει». Όταν η Μόλη γύρισε και έπιασε το βλέμμα του Τζακ, εκείνος την ξάφνιασε με ένα χαμόγελο. «Εγώ νομίζω ότι είναι υπέροχη», είπε κρατώντας το βλέμμα της Μόλης. Για πρώτη φορά από τότε που πήγε σ' εκείνο το σχολείο δεν μπόρεσε να κρατηθεί, χαμογέλασε κι εκείνη.

Στους επόμενους μήνες η Μόλη έμαθε την ιστορία του Τζακ. Ο πατέρας του ήταν Δομινικανός μετανάστης, και γνώρισε τη μητέρα του όταν μάζευε βατόμουρα στο Τσέριφιλντ, την κατέστησε έγκυο, ύστερα επέστρεψε στη Δομινικανή Δημοκρατία όπου τα έφτιαξε με μια ντόπια και δεν γύρισε ποτέ. Η μητέρα του, που δεν παντρεύτηκε ποτέ, τώρα δουλεύει για μια πλούσια ηλικιωμένη κυρία σε μια παραλιακή έπαυλη. Λογικά θα έπρεπε να βρίσκεται και ο Τζακ στο περιθώριο, αλλά δεν είναι. Έχει τρομερά πλεονεκτήματα: εντυπωσιακές κινήσεις στο γήπεδο ποδοσφαίρου, μαγευτικό χαμόγελο, υπέροχα μεγάλα μάτια και τρομερές βλεφαρίδες. Αν και αρνείται να πάρει τον εαυτό του στα σοβαρά, η Μόλη καταλαβαίνει ότι είναι εξυπνότερος απ' όσο παραδέχεται, ίσως υπερβολικά έξηπνος.

Η Μόλη αδιαφορεί για τις ικανότητες του Τζακ στο γήπεδο, αλλά την εξυπνάδα τη σέβεται. (Τα ωραία μάτια είναι μπόνους).

Η περιέργειά της είναι το μόνο που τη συγκρατεί ώστε να μην ξεφεύγει. Το να είσαι γκοθ αποκλείει κάθε πιθανότητα προσκόλλησης στις συμβάσεις. Έτσι, η Μόλη πιστεύει ότι μπορεί να είναι περιεργη με πολλούς τρόπους. Διαβάζει συνέχεια – στους διαδρόμους, στην τραπεζαρία– κυρίως μυθιστορήματα με τρομερούς πρωταγωνιστές: *Αυτόχειρες Παρθένοι*, *Ο Φύλακας στη Σίκαλη*, *Ο Γυάλινος Κώδων*. Αντιγράφει εντυπωσιακές λέξεις σε ένα σημειωματάριο επειδή της αρέσει ο ήχος τους: στρίγγλα, μικρόψυχος, φυλαχτό, κληρονόμος, αποχαυνωμένος, συκοφάντης...

Ως νεοφερμένη, άρεσε στη Μόλη η απόσταση που δημιούργουσε η περσόνα της, η ανησυχία και η καχυποψία που έβλεπε στα μάτια των ομοίων της. Χρειάζεται χρόνος για να πετυχαίνεις το λουκ κάθε πρωί και τελετουργικά που κάποτε ήταν γεμάτα νόημα –έβαφε τα μαλλιά της μαύρα με μοβ ή λευκές ανταύγειες, έβαφε το περίγραμμα των ματιών της με μαύρο μολύβι, έβαξε μείκαπ αρκετούς τόνους πιο ανοιχτό από το δέρμα της, φορούσε και έδενε απανωτά πολλά άβολα ρούχα– τώρα όμως είναι ανυπόμονη. Νιώθει σαν κλόουν που ξυπνάει ένα πρωί και δεν θέλει να ξαναβάλει την κόκκινη λαστιχένια μύτη. Οι περισσότεροι δεν χρειάζονται τόσο κόπο για να υποδυθούν έναν χαρακτήρα. Γιατί να το κάνει εκείνη; Φαντασιώνεται ότι στο επόμενο μέρος όπου θα πάει –γιατί πάντα υπάρχει ένα επόμενο μέρος, ένα άλλο ανάδοχο σπίτι, ένα νέο σχολείο– θα ξεκινήσει με ένα νέο, πιο εύκολο λουκ. Μήπως γκραντζ; Μήπως γατούλα του σεξ;

Η πιθανότητα ότι αυτό δεν θα αργήσει να συμβεί αυξάνεται κάθε λεπτό που περνάει. Η Ντίνα ήθελε εδώ και καιρό να ξεφορτωθεί τη Μόλη και τώρα έχει τη δικαιολογία.

Ο Ραλφ ρίσκαρε την αξιοπιστία του στη συμπεριφορά της Μόλης. Κόπιασε να πείσει την Ντίνα ότι κάτω από αυτά τα τρομερά μαλλιά και το μακιγιάζ κρύβεται ένα γλυκό παιδί. Η αξιοπιστία του Ραλφ πάει πια.

Η Μόλη γονατίζει και σηκώνει το κάλυμμα του κρεβατιού. Τραβάει από κάτω δύο πολύχρωμα σακ βουαγιατζ, αυτά που της αγόρασε ο Ραλφ στις εκπτώσεις του L.L. Bean στο Έλσγουορθ (την κόκκινη με το μονόγραμμα Μπρέιντεν και την πορτοκαλί με τα χαβανέζικα λουλούδια, την Άσλεϊ –που δεν την ήθελε κανείς λόγω χρώματος, λόγω στιλ ή μήπως λόγω των άσχημων ονομάτων κεντημένων με λευκό νήμα; η Μόλη δεν ξέρει). Καθώς ανοίγει το πάνω συρτάρι της τουαλέτας της ο έντονος βόμβος κάτω από το κασκόλ της μετατρέπεται σε σύντομη εκδοχή του «Impacto» του Ντάντι Γιάνκι. «Για να καταλαβαίνεις ότι είμαι εγώ και να σηκώνεις το αναθεματισμένο τηλέφωνο», είπε ο Τζακ όταν της πήρε τον ήχο κλήσης.

«Γεια σου, φιλαράκο μου» λέει όταν επιτέλους το βρρίσκει.

«Τί χαμπάρια, μικρή;»

«Ξέρεις τώρα. Η Ντίνα δεν είναι πολύ χαρούμενη».

«Αλήθεια;»

«Ναι. Είναι άσχημα τα πράγματα».

«Πόσο άσχημα;»

«Νομίζω ότι θα με διώξουν». Νιώθει την ανάσα της να κόβεται. Εκπλήσσεται επειδή έχει ξαναζήσει κάτι τέτοιο πολλές φορές.

«Μπα», λέει, «δεν το νομίζω».

«Ναι», λέει εκείνη, βγάζοντας κάλτσες και εσώρουχα και πετώντας τα στον σάκο του Μπρέιντεν. «Τους ακούω που το συζητούν έξω».

«Πρέπει να ολοκληρώσεις τις ώρες κοινωνικής εργασίας».

«Αποκλείεται». Πιάνει το φυλαχτό της που έχει μπλεχτεί σε μια γούβα στην τουαλέτα και τρίβει τη χρυσή αλυσίδα ανάμεσα στα δάχτυλά της προσπαθώντας να χαλαρώσει τον κόμπο. «Η Ντίνα λέει ότι δεν θα με πάρει κανείς. Είμαι αναξιόπιστη». Το μπερδεμένο κομμάτι χαλαρώνει κάτω από τον αντίχειρά της και τραβάει τις άκρες. «Δεν πειράζει. Έχω ακούσει ότι το αναμορφωτήριο δεν είναι τόσο κακό. Λίγοι μήνες είναι».

«Μα, δεν έκλεψες εσύ το βιβλίο».

Στηρίζοντας το επίπεδο τηλέφωνο στο αφτί της φοράει το κολιέ ψηλαφώντας το κλείσιμο και κοιτάζει στον καθρέφτη πάνω από την τουαλέτα της. Το μαύρο μολύβι έχει μουντζουρώσει το δέρμα κάτω από τα μάτια της και μοιάζει με παίχτη του φούτμπολ.

«Σωστά, Μόλη;»

Το θέμα είναι ότι το έκλεψε. Είναι το αγαπημένο της βιβλίο, η *Τζέν Έιρ*, και ήθελε να το έχει δικό της, στην κατοχή της. Το βιβλιοπωλείο Σέρμαν στο Μπαρ Χάρμπορ δεν το είχε σε απόθεμα και ντρεπόταν να ζητήσει από τον υπάλληλο να το παραγγείλει. Η Ντίνα δεν της έδινε αριθμό πιστωτικής για να το αγοράσει στο διαδίκτυο. Δεν είχε ξαναιώσει ποτέ τέτοια επιθυμία για κάτι. (Τουλάχιστον... όχι εδώ και καιρό). Βρέθηκε λοιπόν στη βιβλιοθήκη γονατιστή στα ράφια με τα μυθιστορήματα, με τρία αντίτυπα του βιβλίου, δύο με χάρτινο και ένα με σκληρό εξώφυλλο, στο ράφι μπροστά της. Είχε ήδη δανειστεί το βιβλίο με το σκληρό εξώφυλλο δύο φορές από τη βιβλιοθήκη, πήγε στο γραφείο και το πήρε με την κάρτα της. Πήρε και τα τρία βιβλία από το ράφι και τα ζύγισε στο χέρι της. Έβαλε πίσω αυτό με το σκληρό εξώφυλλο, το

έκρυσπε ανάμεσα σε δυο αντίτυπα του *Κώδικα Ντα Βίντσι*. Και το πιο καινούργιο με το μαλακό εξώφυλλο το έβαλε επίσης στο ράφι.

Το αντίτυπο που έκρυσπε στο εσωτερικό της μέσης του τζιν της ήταν παλιό και σκοροφαγωμένο, με κιτρινωμένες σελίδες και με υπογραμμισμένα με μολύβι αποσπάσματα. Το φθηνό δέσιμο με την ξεραμένη κόλλα του είχε αρχίσει να ξεκολλά από τις σελίδες. Αν το πουλούσαν στο ετήσιο παζάρι θα έπιανε το πολύ δέκα σεντς. Δεν θα το αναζητούσε κανείς, σκέφθηκε η Μόλη. Υπήρχαν διαθέσιμα δύο άλλα, πιο καινούργια αντίτυπα. Η βιβλιοθήκη όμως είχε βάλει πρόσφατα μαγνητικές αντικλεπτικές ταινίες και λίγους μήνες πριν, τέσσερις εθελόντριες, κυρίες κάποιας ηλικίας που είχαν αφοσιωθεί στη βιβλιοθήκη του Σπρους Χάρμπορ, πέρασαν αροκετές βδομάδες κολλώντας τες στο εσώφυλλο των 11.000 βιβλίων. Έτσι, όταν η Μόλη έφυγε από το κτήριο εκείνη την ημέρα, περνώντας από την πύλη ανίχνευσης κλοπής που δεν είχε προσέξει καν, ένας δυνατός, επίμονος ήχος έκανε τη διευθύντρια της βιβλιοθήκης, Σούζαν Λεμπλάνκ, να πέσει πάνω της σαν πεινασμένο περιστέρι.

Η Μόλη ομολόγησε αμέσως –ή μάλλον προσπάθησε να πει ότι ήθελε να το δανειστεί. Η Σούζαν Λεμπλάνκ όμως δεν την πίστευε. «Για τον Θεό, μη με προσβάλλεις λέγοντας ψέματα», είπε. «Σε παρακολουθούσα. Το κατάλαβα ότι κάτι ετοιμάζεις». Και τί κρίμα που οι υποθέσεις της αποδείχτηκαν σωστές! Θα της άρεσε να ξαφνιαζόταν ευχάριστα για μία φορά.

«Να πάρει. Αλήθεια;» αναστέναξε ο Τζακ.

Κοιτάζοντας στον καθρέφτη η Μόλη περνά το δάχτυλό της στο φυλαχτό που φοράει στον λαιμό της. Δεν το φοράει πολύ

συχνά πια, αλλά κάθε φορά που συμβαίνει κάτι και ξέρει ότι θα μετακομίσει πάλι, το βάζει. Αγόρασε την αλυσίδα σε ένα φθηνό μαγαζί, το Μάρντενς στο Έλσγουορθ, και πέρασε αυτά τα τρία φυλαχτά – ένα μπλε και πράσινο σκαλιστό ψάρι, ένα κοράκι από κασσίτερο και ένα μικρό καφέ σκυλάκι – που της χάρισε ο πατέρας της στα όγδοα γενέθλιά της. Σκοτώθηκε όταν το αμάξι του αναπρόπηκε λίγες βδομάδες μετά, καθώς έτρεχε στον δρόμο I95 μια παγωμένη νύχτα, μετά την οποία η μητέρα της, 23 ετών, άρχισε να παίρνει την κάτω βόλτα, και δεν συνήλθε ποτέ. Ως τα επόμενα γενέθλιά της η Μόλη ζούσε με νέα οικογένεια και η μητέρα της ήταν στη φυλακή. Αυτά τα φυλαχτά είναι το μόνο που της έχει απομείνει από την παλιά ζωή της.

Ο Τζακ είναι καλό παιδί. Εκείνη όμως το περιμένε. Κάποια στιγμή, όπως όλοι οι άλλοι –κοινωνικοί λειτουργοί, δάσκαλοι, ανάδοχοι γονείς– θα τη βαρεθεί, θα νιώσει προδομένος, θα καταλάβει ότι η Μόλη είναι μεγάλος μπελάς. Όσο κι αν θέλει να τον αγαπήσει, όσο καλή κι αν είναι στο να τον κάνει να πιστέψει ότι νοιάζεται, ποτέ δεν αφήνεται. Δεν είναι ότι προσποιείται. Απλώς ένα κομμάτι της δεν αφήνεται ποτέ. Έμαθε ότι μπορεί να ελέγχει τα συναισθήματά της με το να σκέπτεται ότι η θωρακική κοιλότητά της είναι ένα τεράστιο κουτί με λουκέτο. Ανοίγει το κουτί και βάζει μέσα κάθε συναίσθημα που δεν μπορεί να το διαχειριστεί, κάθε απείθαρχη λύπη ή τύψη, και μετά το κλείνει.

Και ο Ραλφ προσπάθησε να δει το καλό μέσα της. Είναι θετικά προδιατεθειμένος. Το βλέπει ακόμη κι όταν δεν υπάρχει. Αν και ένα κομμάτι της Μόλης νιώθει ευγνωμοσύνη για την πίστη του σ' αυτήν, δεν τον εμπιστεύεται πλήρως. Είναι καλύτερα με την Ντίνα, που δεν κρύβει τις υποψίες της. Είναι ευκολότερο

να υποθέτεις ότι όλοι θέλουν το κακό σου, παρά να απογοητεύεσαι όταν δεν ανταποκρίνονται στις προσδοκίες σου.

«Την Τζέιν Έιρ;», λέει ο Τζακ.

«Έχει σημασία;»

«Θα σου το αγόραζα εγώ».

«Τί να γίνει;» Παρότι έμπλεξε πολύ και μάλλον θα τη διώξουν ξέρει ότι δεν θα ζητούσε ποτέ από τον Τζακ να της πάρει το βιβλίο. Ένα μισεί περισσότερο στο σύστημα υιοθεσίας. Αυτή την εξάρτηση από ανθρώπους που δεν τους ξέρεις καθόλου, και το πόσο τρωτός κι ευάλωτος είσαι στις ιδιοτροπίες τους. Έμαθε να μην περιμένει τίποτε από κανέναν. Συχνά ξεχνούν τα γενέθλιά της. Στις γιορτές πάντα τη σκέφτονται τελευταία. Πρέπει να αρκείται σε ό,τι της δίνουν, και αυτό που της δίνουν σπάνια είναι αυτό που έχει ζητήσει.

«Είσαι πολύ πεισματάρη, να πάρει!», λέει ο Τζακ σαν να διαβάξει τη σκέψη της. «Κοίτα σε τί μεελάδες μπήκες!»

Ακούγεται ένα χτύπημα στην πόρτα της Μόλης. Κρατάει το τηλέφωνο στο στήθος της και παρατηρεί το πόμολο να γυρνάει. Αυτό είναι το άλλο θέμα: δεν υπάρχουν κλειδαριές και ιδιωτικός χώρος.

Η Ντίνα χώνει το κεφάλι της στο δωμάτιο, με τα ροζ χείλια της να σχηματίζουν μια λεπτή γραμμή. «Πρέπει να μιλήσουμε».

«Εντάξει. Μια στιγμή να κλείσω».

«Με ποιόν μιλάς;»

Η Μόλη διστάζει. Πρέπει να απαντήσει; Δεν βαριέσαι. «Με τον Τζακ».

Η Ντίνα συνοφρυώνεται. «Βιάσου. Δεν θα περιμένουμε όλο το βράδυ».